

εὐξίντων, κατέκησαν εἰς Δρέσδην. Ἡ Μαρία κατέστη μήτηρ δύο τέκνων — υἱοῦ, ἐντελοῦς ὁμοιώματος τοῦ πατρὸς του καὶ θυγατρὸς, τελείας ἐπιτομῆς τῆς ἰδίας. Ἐνταῦθα ἔμειναν ἐπὶ τινα ἔτη ἀποκεκλεισμένοι, ὀλίγον ἀναμιγνύομενοι εἰς τὰ δημόσια, καὶ τοὶ ἐνίοτε ἀνεφαίνοντο εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς σαξονικῆς πρωτεύουσας.

Ἡμέραν τινὰ περιεπάτουσιν μετὰ τῶν τέκνων των εἰς τὰ περίχωρα παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἐλβίου. Καθήμενον ἐπὶ τινοῦ λίθου εἶδον ἄνθρωπον ὁμιλοῦντα μεγαλοφώνως, καὶ χειρονομοῦντα οὕτως, ὥστε ὁ Ἰερώνυμος ὑπέθεσεν αὐτὸν φρενοβλαβῆ, καὶ τὸν ἐπλησίασεν. Αὐτὸς ἐστράφη.

« Εἶνέ ποτε δυνατόν; ἀνεφώνησεν ὁ Ἰερώνυμος. Ἰωσήφ Φουκέ, ὁ δούξ τῆς Ὀστράντης;

— Ναί! ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις.

— Τί κάμνεις εἰς Δρέσδην; τὸν ἠρώτησεν ἡ Μαρία.

— Εἶνε δυνατόν, εἶπεν ὁ Φουκέ, ἄνθρωπος μέγας ὡς ἐγὼ νὰ ἐξορισθῆ, νὰ κατοικήσῃ εἰς τοιοῦτο μέρος χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ ἡ ἠκουμένη ὄλη;

— Οὐδέποτε ἠκούσαμεν περὶ τῆς ἐξορίας σου, εἶπεν ὁ Ἰερώνυμος.

— Φεῦ! εἶνε λίαν ἀληθές, στεναζῶν εἶπεν ὁ Φουκέ. Ἀπόλωσα εἶπιν, ἰσχὺν, περιουσίαν, φίλους· τὰ πάντα ἀπέπετσαν, καὶ ἔμεινα μόνος. Δὲν εἶμαι λίαν λευκός;

— Μᾶλλον, ἀπήντησεν ἡ Μαρία.

— Ναί· ἐπὶ τόσα ἔσθι κοιμώμενος ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος δὲν εἶνε καθόλου παράδοξον εἶναι ἀπέθην πολίτης· καὶ τὸ ἐξωτερικόν μου δὲν ὑπέστη εἴληπν μεταβολήν;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Ἰερώνυμος.

— Πῶς εἶνε τὴν τῶρα τοῦ στόματός ἡ ἔκφρασις; Ἡ ὄψις τοῦ μοναχικοῦ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Σανάτου; Τὰ ἐνθυμαῖσαι; Καὶ ὁ Φουκέ συνεγένετο μετὰ τοῦ Ἰερωνύμου καὶ τῆς Μαρίας διὰ τοὺς λόγους του.

— Ἄ! ὀλίγον μοὶ πρέπει νὰ γελῶ, εἶπεν ὁ πρῶτον ὑπουργὸς τῆς ἀστυνομίας λαμβάνων θλιβερόν ὕψος. Δὲν εἶμαι ἀσφαλῆς εἶναι. Αἰσθάνομαι εὐχαρίστησιν διότι εὐὰ δολοφονηθῶ καὶ ἡ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα μου εὐὰ καταντήσωσιν ἐπαχίται. Δὲν ἔχω ἀνάγκυσιν εἶτε